

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem, ve věci

žalobce: J. S.
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem AK Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. června 2016, č. j.: KUJI 50436/2016, sp. zn. OOSČ 480/2016 OOSC/161,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř (dále jen „správní orgán“) ze dne 11. 4. 2016, č. j. ODaP-203/2015/Po, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením jeho ustanovení § 3 odst. 3 písm. a), § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. a), § 47 odst. 2 písm. a), § 47 odst. 3 písm. b) a § 47 odst. 5 písm. a).

II. Podstatný obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí

2. Žalovaný v něm nejdříve shrnul dosavadní průběh přestupkového řízení před správním orgánem I. stupně, které bylo zakončeno rozhodnutím, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a trest zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalovaným rozhodnutím. Důvody, proč neshledal odvolání oprávněným, rozvedl následovně (dále citace z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které souvisí se žalobními důvody):

„Krajský úřad na základě provedeného dokazování a spisové dokumentace považuje spáchání přestupků odvolatelem za spolehlivě zjištěné a prokázané. V přestupkové věci bylo postupováno v souladu s § 3 správního řádu a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti.

(-)

K nedostatečně zjištěné osobě přestupce krajský úřad konstatuje, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že odvolatel dne 18. 7. 2015 v 9:42 hod. řídil osobní motorové vozidlo zn. Mercedes, registrační značky xs přívěsem Agados, reg.zn. x, kdy po natankování odjížděl od stojanu a narazil levým bokem přívěsu do kovové zábrany sloupu, kterou poškodil a z místa dopravní nehody bez nahlášení dopravní nehody odjel. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že již v podání vysvětlení policii odvolatel plně doznal řízení vozidla Mercedes se zapojeným přívěsem. Následně i při ústním jednání dne 15. 9. 2015 odvolatel potvrdil, že jízdní soupravu řídil on sám. Při ústním jednání dne 8. 3. 2016 byl přebrán záznam na CD z kamerového záznamu čerpací stanice EuroOil Chotěboř, kdy je ze záznamu patrné, že řidič, který s vozidlem přijel, z vozidla nevystoupil a seděl po celou dobu za volantem vozidla. Po natankování tentýž řidič s jízdní soupravou od stojanu odjížděl. Správní orgán I. stupně zcela zřetelně ze záznamu poznal, že řidičem je obviněný z přestupku, který je mu znám z ústního jednání ze dne 15. 9. 2015. Tudíž není pochyb o tom, že to byl právě odvolatel, kdo se daného přestupkového jednání dopustil. Rovněž výpis z evidenční karty řidiče nám jasně prokazuje, že odvolatel není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel B+E, kdy dne 18. 7. 2015 řídil jízdní soupravu složenou z osobního vozidla Mercedes a přívěsu Agados, kdy v tomto případě celková povolená hmotnost jízdní soupravy přesáhla 3.500 kg (2.000 kg přívěs + 2.700 kg vozidlo). Ze spisového materiálu rovněž vyplývá, že platnost technické kontroly skončila dne 11. 7. 2015, kdy k přestupku došlo dne 18. 7. 2015. Co se týče samotné dopravní nehody, ze spisového materiálu je zřejmé, že se odvolatel při účasti na provozu na pozemních komunikacích nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob, kdy při odjezdu od stojanu čerpací stanice EuroOil narazil levým bokem přívěsu do kovové zábrany sloupu, kterou poškodil a z místa dopravní nehody bez nahlášení dopravní nehody odjel. Samotným nárazem došlo k poškození levé přední pneumatiky na přední nápravě, kterou zavadil o kovovou zábranu sloupu, kterou deformoval a vytrhl z uchycení (viz spisový materiál Policie ČR –

protokol o nehodě v silničním provozu a fotodokumentace). Z kamerového záznamu čerpací stanice EuroOil Chotěboř je patrné, že v okamžiku, kdy odvolatel od stojanu odjel, vyběhl ven svědek P. B. a kontroloval rozsah poškození, což odpovídá i jeho výpovědi při ústním jednání dne 8. 3. 2016. Sám odvolatel při ústním jednání dne 15. 9. 2015 na jedné straně uvedl, že si neuvědomuje, že by měl nabourat do kovové zábrany sloupu, na druhou stranu připustil, že při odjíždění od stojanu se vyhýbal lidem, kteří stáli u zaparkovaného auta po pravé straně za stojanem pumpy, kdy při tom mohlo dojít ke kontaktu s kovovou zábranou. Po zjištění k čemu došlo, chtěl dojít opravit vzniklou škodu, kdy mu bylo policií řečeno, že když je to v jednání, tak to nemá smysl. Tudíž námitku zmocněnce, že odvolatel vozidlo neřídil, považuje krajský úřad shodně se správním orgánem I. stupně za účelovou.

(-)

Rovněž vypořádání se s materiální stránkou přestupku považuje krajský úřad za pečlivé a rozhodně nemůže souhlasit s odvolatelem, který ho označil za nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán I. stupně zabýval nebezpečností přestupku pro společnost, tedy jeho materiální stránkou. Uvedl, co je materiálním znakem přestupku, zájem společnosti, kdy mj. konstatoval, že odvolatel při řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění ohrožuje svým jednáním zájem společnosti na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně spatřuje v jednání odvolatele vysoký stupeň společenské nebezpečnosti pro společnost. Nebezpečnost tohoto jednání je zákonem zohledněna i v sankcích, které jsou jedny z nejvyšších, které lze uložit.

K tomu krajský úřad doplňuje, že podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“ Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak je tedy představován tím, že zaviněné protiprávní jednání alespoň nepatrně porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích.

Jak již Nejvyšší správní soud dovodil (viz např. rozsudek ze dne 6. 1. 2012, č.j. 5 As 106/2011-81, dostupný na www.nssoud.cz), formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

Krajský úřad v daném případě zastává názor, že se odvolatel neřídil tím, že nemůže při účasti na provozu na pozemních komunikacích podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu řídit motorové vozidlo (jízdní soupravu), pokud není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel, dále se v rozporu s § 4 písm. a) téhož zákona v provozu na pozemních komunikacích nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob (při odjíždění od stojanu čerpací stanice narazil levým bokem přívěsu do kovové zábrany sloupu, kterou poškodil), čímž způsobil dopravní nehodu (došlo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu), kdy z místa dopravní nehody odjel (neprodleně nezastavil vozidlo – viz § 47 odst. 2 písm. a)) bez nahlášení dopravní nehody Policii ČR, ačkoliv byl k tomu povinen, neboť způsobil hmotnou škodu na majetku třetí osoby (viz § 47 odst. 3 písm. b) a § 47 odst. 5 písm. a) téhož zákona). Současně užil k jízdě

vozidlo s propadlou technickou kontrolou, tedy užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (viz § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu), a již tímto samotným jednáním porušil zájem společnosti na ochraně bezpečnosti silničního provozu, na dodržování pravidel silničního provozu, a tím naplnil materiální znak skutkové podstaty přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. i) bod 1, 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Krajský úřad tak na základě výše uvedeného neshledal existenci významných okolností, které by v daném případě mohly implikovat závěr, že se o přestupky nejedná; a materiální stránka přestupků byla bezpochyby naplněna.

K odpovědnosti za tyto přestupky postačí podle § 3 zákona o přestupcích zavinění z nedbalosti, dokonce i nedbalosti nevědomé, kdy odvolatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Neznalost zákona odvolatele neomlouvá.

Odvolatel jako řidič vozidla je plně odpovědný za dodržování všech pravidel provozu na pozemních komunikacích, tj. je povinen si před započítím jízdy zkontrolovat celkovou povolenou hmotnost jízdní soupravy včetně dokladů předepsaných pro její provoz, a pokud způsobí dopravní nehodu, je povinen neprodleně zastavit vozidlo a v zákonem stanovených případech nehodu ohlásit policii, aby došlo mj. i k rychlé opravě z důvodu bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu. Lze tedy shrnout, že odvolatel, jako řidič vozidla, který vzhledem ke všem okolnostem daného případu a svým osobním zkušenostem mohl a měl vědět, jaká je celková povolená hmotnost jízdní soupravy, že na soupravu o této hmotnosti nemá příslušné řidičské oprávnění a jaké jsou jeho povinnosti jako účastníka dopravní nehody.“

III. Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl žalobu s tím, že žalovaný jako odvolací správní orgán naprosto nerespektoval uplatněné odvolací důvody, čímž měl poškodit jeho práva, zejména pak zásadu rovnosti před zákonem. Svoji dotčenost spatřoval v následujících důvodech:

a) Neprokázání materiálních znaků přestupku

4. Podle žalobce žalovaný nezkoumal, zda byly naplněny materiální znaky přestupku, který byl žalobci kladen za vinu. Žalovaný podle něho pouze konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu v tom smyslu, že veřejným zájmem je, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří řídí bez příslušné skupiny řidičského oprávnění.
5. Dle žalobce je však nutno rozlišit, zda se jedná o řidiče, který řídí bez příslušné skupiny oprávnění, jejímž držitelem nikdy nebyl a je tedy zjevné, že nikdy nesplnil zákonem stanovené požadavky pro vydání dané skupiny oprávnění (zákonem předepsaná zkouška z odborné způsobilosti, zdravotní způsobilost) či zda již dotčený byl v minulosti držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Jak totiž vyplývá ze spisového materiálu, žalobce byl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění. Vzhledem k tomu nelze podle žalobce předpokládat zásadní narušení veřejného zájmu, když již v minulosti prokázal, že je osobou způsobilou k držení řidičského oprávnění. Proto také nemohl jakkoli narušit veřejný zájem a svým jednáním ohrožovat účastníky silničního provozu, neboť oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel. Žalobce

tedy naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání, kdy v době spáchání přestupku nebyl dle zákona držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění.

6. A žalobce pokračoval s tím, že se žalovaný odvolával na „rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j.: 7 As 137/2011 – 52, dle něhož konstatuje, že naplněním formálních znaků přestupku dochází i k naplnění znaků přestupku materiálních. Dle odvolacího správního orgánu se jedná o porušení ustanovení dle § 94 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., a ustanovení § 102 zák. č. 361/2000 Sb., kdy obě uvedené pasáže zákona o provozu na pozemních komunikacích projednávají o stavu, kdy po udělení trestu či sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel je dotyčný povinen odevzdat řidičský průkaz a následně pojednávat o náležitostech žádosti o navrácení řidičského oprávnění.

Žalobce se však domnívá, že tato argumentace naprosto nesouvisí s přestupkem, jehož se měl dopustit a ani s odvolacími důvody, které ve svém odvolání uvedl.

(-)

Odvolací správní orgán dále uvádí, že dle výše uvedené judikatury (7 As 137/2011 – 52) je i v těchto případech možné nenaplnění materiálních znaků přestupku, a to za předpokladu existence „zvláštních okolností případu“, kdy odvolací správní orgán sice uvádí, že žádné zvláštní okolnosti neshledal, ovšem neuvádí explicitně, o jaké zvláštní okolnosti by se mělo jednat a ani konkrétně nevyvrátil, že k těmto okolnostem nedošlo.

Žalobce je toho názoru, že k naplnění zvláštních okolností případu došlo, a to zejména z důvodu, kdy svým jednáním jakkoli neohrožoval účastníky silničního provozu, kdy ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce byl stavěn hlídkou policie České republiky z důvodu, že by spáchal jakýkoli přestupek proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu (např. překročení nejvyšší povolené rychlosti, držení hovorového či záznamového zařízení za jízdy v ruce atd.).“

b) Zavinění přestupkového jednání

7. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění se plně zapojil do svých pracovních povinností, kdy takto konal v dobré víře a s vědomím, že nedisponuje pouze řidičským průkazem jako takovým, že měl ale v plánu o jeho vydání požádat a neučinil tak jen z důvodu svého velkého pracovního zatížení.
8. Vzhledem k tomu se domníval, že může porušit pouze povinnost dle ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého musí mít řidič při řízení motorového vozidla na pozemní komunikaci u sebe řidičský průkaz, byť je dána zákonná povinnost, že v případě pozbytí řidičského oprávnění z důvodu trestu či sankce zákazu činnosti je nutno o navrácení řidičského oprávnění požádat.
9. Žalobce se přitom odkazoval na rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, č. j.: 1358/DS/2014), podle kterého „*není tato skutečnost mezi veřejností známa a účastníci silničního provozu tedy konají v dobré víře, že po uplynutí trestu zákazu činnosti mohou pokračovat v řízení motorových vozidel bez dalšího omezení.*“ Krajský úřad Kraje Vysočina přitom vycházel v uvedeném rozhodnutí z doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy. Jeho smyslem je poučení obecních úřadů obcí s rozšířenou působností tak, aby v případě pozbytí řidičského oprávnění byly dotčené osoby dostatečně poučeny o veškerých dopadech a povinnostech z pozbytí řidičského oprávnění plynoucích. Z toho žalobce dovozoval, že nebyl náležitě poučen o skutečnosti, že se uplynutím trestu či sankce zákazu činnosti automaticky nenabývá zpět řidičského oprávnění.
10. Vzhledem k uvedenému navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě.

11. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7. 11. 2016. V něm pouze uvedl, že se odvolává na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl žalobce (jeho zástupce) ve výzvě výslovně poučen. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.
13. K úvodnímu žalobnímu tvrzení, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody, třeba uvést, že tato žalobní námitka zůstala v podstatě v obecné rovině, když ji žalobce dále již nijak blíže nespecifikoval, s výjimkou dvou shora uvedených žalobních bodů. A to opět převážně v teoretické rovině.
14. K této obecnosti žalobního tvrzení třeba uvést, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů

(dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud také jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by naopak byla popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

15. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu by byl nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamenal by i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, o takový případ ale v přezkoumávané věci nejde (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).
16. Třeba mít rovněž na paměti i to, že soud není povinen vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7 Afs 127/2005-62, dostupný www.nssoud.cz). Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné, neřádně odůvodněné atd., krátce řečeno, jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není

naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

17. Žalobce namítal, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Jak plyne z výše uvedeného, žalobce se dopustil v souběhu více přestupků podle zákona o silničním provozu, a to konkrétně tím, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv v rozporu s jeho § 3 odst. 3 písm. a) nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění (viz § 125c odst. 1 písm. e/ bod 1), při dopravní nehodě v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o silničním provozu neprodleně nezastavil vozidlo a neohlásil dopravní nehodu policistovi, jakož i přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Za všechna tato protiprávní jednání byl žalobce postižen ve společném řízení, takže zmiňuje-li se žalobce v žalobě o jednom přestupku, je třeba mít na mysli nepochybně přestupek nejvíce trestný. Tedy přestupek spočívající v řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění.
18. Namítal-li žalobce u tohoto přestupku (viz § 125c odst. 1 písm. e/ bod 1 zákona o silničním provozu) neprokázání jeho materiálního znaku s ohledem na svoji osobní situaci, dlužno konstatovat, že krajský soud se s oprávněností této námitky neztotožňuje. Odkazuje se přitom na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž je materiální stránce daného přestupku věnována podstatná část, přičemž se závěry v něm uvedenými se krajský soud plně ztotožňuje. Tedy s tím, že byl naplněn nejen formální znak, což žalobce nezpochybňuje, ale i materiální znak přestupku.
19. Podle uvedeného zákonného ustanovení se fyzická osoba dopustila přestupku, pokud řídila motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona nebyla držitelkou příslušného řidičského oprávnění. Žalobce nezpochybňoval zjištění, že nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění v době, kdy způsobil dopravní nehodu. Nenaplnění materiálního znaku daného přestupku však spojoval se tím, že takovým držitelem v minulosti byl a právě s touto skutečností spojoval svoji beztrestnost. S ohledem na svoji zkušenost, pro kterou se prý nedalo předpokládat „zásadní narušení veřejného zájmu“. Jak doslova uvedl, vzhledem k uvedenému „oplývá značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel.“ Z ustanovení § 125c odst. 1 písm. e/ bod 1 zákona o silničním provozu však nic takového, čeho se žalobce dovolává, neplyne. Pro posouzení dané skutkové podstaty přestupku je proto zcela bez významu, zda snad někdy v minulosti byl ten který řidič držitelem příslušného řidičského oprávnění, v přezkoumávané věci pak žalobce. Rozhodující je pro ni pouze aktuální stav, a jak ukazuje daný případ, je tomu tak zcela namístě. Žalobce totiž svým jednáním vůbec neprokázal svoji zkušenost z minulosti. Bylo tomu zcela naopak, neboť způsobil dopravní nehodu. A nejen to. Překvapující je z jeho strany též tvrzení, že naplnění materiálního znaku přestupku brání v jeho případě i zvláštní okolnosti, když „svým jednáním jakkoli neohrožoval účastníky silničního provozu, kdy ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce byl stavěn hlídkou Policie České republiky z důvodu, že by spáchal jakýkoli přestupek proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu“. Jak by ale mohl být žalobce v přezkoumávané věci stavěn hlídkou policie, když spáchal dopravní přestupek v místě, kde v tu chvíli policie nevykonávala dozorovou činnost a on sám, v rozporu se zákonnou úpravou, z místa dopravní nehody jako pirát ujel? V žalobcem tvrzeném proto nelze spatřovat žádnou zvláštní okolnost, mající vliv na materiální stránku přestupku, neboť je tomu přímo naopak.

20. Jak je uvedeno výše (viz obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí), žalovaný se materiálním znakem daného přestupku zabýval velice podrobně, a to i na základě judikatury Nejvyššího správního soudu, žalobcem rovněž v žalobě zmiňované. Dospěl přitom ke správnému závěru, že v případě přezkoumávaného přestupkového chování byla naplněna jak formální stránka, tak i materiální stránka daného přestupku. Správní orgány zúčastněné na řízení vzaly v úvahu, že trestnost přestupků se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se řídí i trestnost trestných činů, a pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka deliktu. V tomto směru uvedl žalovaný své úvahy v odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela jednoznačně. Dlužno též dodat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. V přezkoumávané věci ale nebyly orgány veřejné správy takové okolnosti zjištěny, a jak uvedeno vpředu, nezjistil je ani krajský soud.
21. Krajský soud má za to, že silniční zákon má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džunglí“. Aby jeho účastníky byly pouze subjekty, které k tomu mají příslušné předpoklady. A ty žalobce v dané věci nesplňoval. Mýlil by se pak ten, kdo by dovozoval, že jen ohrožení zájmu chráněného zákonem o silničním provozu nestačí. Naopak podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*“. K naplnění materiální stránky přestupku tedy postačí i jen ohrožení chráněného zájmu a závěr žalovaného v tomto duchu je zcela správný. Jinými slovy, naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však podle krajského soudu, a to ve shodě se žalovaným, není žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky přestupku.
22. Nepřípadnými jsou rovněž úvahy žalobce ohledně situace „*po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění*“. Již jen podle zásady rozumnosti si totiž žalobce nemohl myslet, že pouhým uplynutím zmíněné lhůty se mu řidičské oprávnění - řidičský průkaz opět „*jakoby vrátil*“, že stačilo o jeho faktické (fyzické) vrácení bez dalšího požádat, že již šlo jen o jakousi formální a banální záležitost, a proto i mohl pokračovat v řízení jízdní soupravy, o kterou šlo v přezkoumávané věci. Tak tomu ovšem není a žalobce si toho musel být vědom, a to zvláště jako osoba, která již řidičské oprávnění pozbyla. Tedy jednak znala přepisů týkajících se silničního provozu z dřívějšíka, nehledě na to, že pokud u žalobce trval zájem na vrácení řidičského oprávnění, což trval, jak je zřejmé i z daného případu, tak že o to více měl věnovat pozornost tomu, za jakých podmínek je vrácení řidičského oprávnění možné. Ty byly upraveny v hlavě III., nazvané „*Řidičské oprávnění a řidičský průkaz*“, zákona o silničním provozu, z nichž lze příkladmo uvést, že podle §

87a odst. 3 písm. a) a c) je osoba, která žádá o vrácení řidičského oprávnění, které pozbyla v důsledku dosažení celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů nebo v důsledku správním orgánem uložené sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, povinna podrobit se dopravně psychologickému vyšetření a že o vrácení řidičského průkazu, ať již z jakéhokoliv důvodu, je třeba požádat příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností. Pro jednotlivé žádosti o vrácení řidičského oprávnění jsou pak stanoveny i náležitosti, které musí obsahovat, a to podle důvodu, na základě něhož k jeho pozbytí došlo. Ani této otázce nevěnoval žalobce v žalobě pozornost, když důvod pozbytí svého řidičského oprávnění v ní vůbec neuvedl (k obecnosti žaloby se krajský soud vyjádřil již výše). Představy žalobce, ať již byly v žalobě prezentovány z jakýchkoliv příčin, tedy byly liché a nezbývá než uzavřít, že si nestřežil svá práva. V kontextu vpředu uvedeného proto neobstojí ani jeho námitka, že nebyl náležitě poučen o tom, že uplynutím trestu či sankce zákazu činnosti se automaticky nenabývá zpět řidičské oprávnění. Zvláště patřil-li do motoristické veřejnosti a měl tyto skutečnosti znát již jen z tohoto důvodu. Pokud by žalobce potřeboval povinnosti upravené zákonem o silničním provozu ještě korigovat dalšími poučeními, pak je otázkou, zda by vůbec měl být držitelem řidičského oprávnění.

VI. Náklady řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 20. listopadu 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.